

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-518/06)

(2007/C 42/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i N. Yerrell, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że:

- ustanawiając i utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi składki z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów silnikowych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów muszą być naliczane na podstawie określonych parametrów, i
- poddając składki z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów silnikowych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów retroaktywnej kontroli,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom w zakresie swobody oferowania produktów ubezpieczeniowych, które na niej ciążyą na mocy art. 6, 29 i 39 dyrektywy Rady 92/49/EWG (¹) z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (zwanej dalej „dyrektywą 92/49”);

- sprawując kontrolę nad sposobem, w jaki zakłady ubezpieczeń mające siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz prowadzące działalność na terenie Włoch w ramach swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, naliczają składki z tytułu ubezpieczeń, i
- stosując kary z powodu naruszenia włoskich przepisów w zakresie sposobu naliczania składek z tytułu ubezpieczeń również wobec zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz prowadzących działalność na terenie Włoch w ramach swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 dyrektywy 92/49;

- utrzymując w mocy obowiązek ubezpieczania w zakresie ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów silnikowych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów w stosunku do wszystkich zakładów ubezpieczeń, w tym zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz prowadzących działalność na terenie Włoch w ramach

swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ciążący na zakładach ubezpieczeń obowiązek ustalania wysokości składek netto na podstawie „odpowiednich podstaw technicznych, które są dostatecznie szerokie i obejmują co najmniej pięć lat obrotowych” i dostosowania wysokości tych składek do określonej średniej rynkowej, wraz z retroaktywną kontrolą wysokości tychże składek, w wyniku której włoski organ nadzoru może nałożyć kary w znaczącej wysokości w razie uchybienia wskazanym obowiązkom, stanowi naruszenie zasady swobody ustalania cen, przewidzianej dyrektywą 92/49. skutkiem uregulowań włoskich jest ustanowienie systemu regulowanych składek, który uniemożliwia zakładom ubezpieczeniowym swobodne oferowanie ich usług w sposób, który uznają one za właściwy, i swobodne ustalanie cen, uniemożliwiając w ten sposób ustanowienie jednolitego rynku w sektorze ubezpieczeń.

Państwo włoskie nie może powoływać się na interes publiczny, który legł u podstaw ustanowienia przepisów włoskich, aby uzasadnić odstąpienie od zawartej w przepisach wspólnotowych zasady swobody ustalania cen przez przedsiębiorców, ponieważ nie stanowi on jednego z wyjątków, o których mowa w art. 29 akapit drugi i w art. 39 ust. 3.

Kontrola sprawowana przez włoski organ nadzoru, czyli organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, nad sposobem, w jaki składki z tytułu ubezpieczeń naliczane są przez zakład ubezpieczeń mający siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz prowadzący działalność na terenie Włoch w ramach swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, wraz z możliwością nałożenia przez włoski organ nadzoru kar z tytułu naruszenia włoskich przepisów, stanowi naruszenie zasady rozdziału kompetencji między państwem członkowskim pochodzenia (czyli państwem głównej siedziby zakładu ubezpieczeń) a przyjmującym państwem członkowskim, ustanowionej w art. 9 dyrektywy 92/49.

Obowiązek ubezpieczania ciążyący na wszystkich zakładach ubezpieczeń świadczących usługi w zakresie ubezpieczania odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów silnikowych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, niezależnie od miejsca ich siedziby, który to obowiązek dotyczy wszystkich kategorii ubezpieczonych i wszystkich regionów Włoch, a także możliwość nałożenia przez włoski organ nadzoru kar z tytułu niezastosowania się do tego obowiązku, stanowi zakazane w art. 43 WE ograniczenie podstawowej swobody, jaką jest swoboda przedsiębiorczości, oraz sprzeczne z art. 49 WE ograniczenie swobody świadczenia usług. Przewidziany uregulowaniami włoskimi obowiązek ubezpieczania w zakresie ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów silnikowych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów stanowi poważną przeszkodę w świadczeniu przez zakłady ubezpieczeń usług ubezpieczeniowych na terenie Włoch, ponieważ zniechęca on zakłady ubezpieczeń z siedzibą w innym państwie członkowskim do podejmowania działalności na terenie Włoch i oferowania tam swoich usług, stanowiąc tym samym ograniczenie dostępu do rynku włoskiego.

Obowiązek ubezpieczenia stanowi przeszkodę, która nie jest ani uzasadniona ani proporcjonalna w odniesieniu do celu, któremu ma służyć. „Na pojęcie porządku publicznego można się powołać tylko w przypadku rzeczywistego i poważnego zagrożenia jednego z podstawowych interesów społeczności” a „wyjątek podyktowany względami porządku publicznego, podobnie jak wszystkie odstępstwa od ogólnych zasad wyrażonych w traktacie, powinien podlegać ścisłej interpretacji” (wyrok z dnia 19 stycznia 1999 r. w sprawie C-348/96 Postępowanie karne przeciwko Donatelli Calfie, Rec. 1999, str. I-11, pkt 21 i 23).

Ponadto ograniczenie to wydaje się być niewłaściwym środkiem do osiągnięcia celu, dla realizacji którego zostało ustanowione, ponieważ taki uogólniony obowiązek ubezpieczenia stanowi przeszkodę w tworzeniu się specjalizacji w ramach zakładów ubezpieczeń i osłabia jej skuteczność. Specjalizacja taka pomogłaby lepiej i skuteczniej zaspokajać potrzeby konsumentów.

Wreszcie, ograniczenie takie wykracza poza to, co niezbędne dla osiągnięcia celu polegającego na utrzymaniu porządku publicznego lub zapewnieniu ochrony konsumentom, i to zarówno pod względem geograficznym (same władze włoskie przyznają, że problemy związane z porządkiem publicznym dotyczą tylko „określonych obszarów geograficznych” na terytorium kraju), jak i co do jego treści, ponieważ działające na terenie Włoch zakłady ubezpieczeń mają obowiązek ubezpieczyć każdego właściciela lub kierowcę pojazdu silnikowego, niezależnie od tego, jakie jest ryzyko wystąpienia odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez tego właściciela lub kierowcę osobom trzecim.

(¹) Dz.U. 1992 L 228, str. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 26 września 2006 r. w sprawie T-94/05 Athinaiki Techniki AE przeciwko Komisji wniesione w dniu 21 grudnia 2006 r. przez Athinaiki Techniki AE

(Sprawa C-521/06 P)

(2007/C 42/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Athinaiki Techniki AE (przedstawiciel: S. A. Pappas, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Athens Resort Casino AE Symmetochon

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie zaskarżonego postanowienia;

- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie powołuje jeden zarzut na poparcie swojego odwołania oparty na błędzie popełnionym przez Sąd w kwalifikacji prawnej pisma dotyczącego umorzenia postępowania w sprawie złożonej przez nią skargi. Z jednej bowiem strony, mając na względzie stan akt sprawy, umorzenie postępowania przez Komisję miało charakter ostateczny; z drugiej strony z kontekstu, w jakim Komisja się wypowiedziała, jednoznacznie wynika, że wydała ona w dorozumiany sposób decyzję z uzasadnieniem dotyczącą kwalifikacji zakwestionowanej pomocy państwa. W konsekwencji Sąd naruszył prawo, uznając, że zaskarżone pismo nie może być przedmiotem skargi i odrzucając skargę jako niedopuszczalną.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-522/06)

(2007/C 42/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Alcover San Pedro, B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie określając minimalnych wymagań kwalifikacyjnych dla niektórych członków personelu zatrudnionego w dziedzinie odzyskiwania, recyklingu, regeneracji lub niszczenia substancji regulowanych zgodnie z art. 16 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (¹) i nie podejmując w odniesieniu do regionu Walonii wszelkich wykonalnych środków ostrożności w celu zapobiegania wyciekom substancji regulowanych i ich minimalizowania oraz nie przeprowadzając corocznych kontroli tych wycieków zgodnie z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 16 ust. 5 i art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.